



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: M. M.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2014, č. j. 3629/DS/2014, JID: 113303/2014/KUUK/Píš,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 10. 9. 2014, č. j. 3629/DS/2014, JID: 113303/2014/KUUK/Píš, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 0071425/13/DOP/KVo/593, č. j. 0033065/14/DOPPR/KVo, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že v rozporu s ust. § 30 odst. 1 a odst. 5 zákona o silničním provozu řídil dne 26. 10. 2013 v čase 21:55 motorové vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, r. z. „X“, přičemž při vyjíždění z kruhového objezdu ul. Nádražní v Litoměřicích do ul. Na Kocandě, dále do ul. Dlouhá a následně pak z ul. Dlouhá na Mírové náměstí při odbočování nedal znamení o

změně směru jízdy. Za uvedené jednání byla žalobci dle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč, a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgány v řízení neprokázaly naplnění skutkové podstaty přestupku, který mu je kladen za vinu. Za situace, kdy neměly k dispozici žádný jiný důkaz, než svědeckou výpověď zasahujících policistů, měly věnovat zásadní pozornost tomu, aby z nich bylo zcela spáchání přestupku bez pochyb zjištěno. Přesto však správní orgán I. stupně uvedenou povinnost nesplnil, zcela ignoroval rozpory ve výpovědích, které se ani nesnažil odstranit položením doplňujících dotazů, čímž jednal v rozporu se zásadou materiální pravdy. Zatímco tedy svědek B. vypovídal o třech skutcích údajně spáchaných žalobcem, resp. o nedání znamení o změně směru jízdy na třech různých místech, svědek H. oproti tomu sdělil, že žalobce neviděl dávat znamení o změně směru jízdy pouze na jediném místě, a to ještě navíc na kruhovém objezdu, kde řidič takovou povinnost nemá, neboť ze své podstaty mění směr jízdy neustále (povinnost dát znamení má pouze při vyjíždění z kruhového objezdu, což však svědek neuváděl). Podle zásady *in dubio pro reo* měly tudíž správní orgány řízení pro pochybnosti o vině žalobce zastavit, namísto toho pouze konstatovaly, že výpovědi svědků považují za věrohodné, neboť jako policisté nemají žádný důvod ke lžím. Žalobce je však toho názoru, že pokud by policisté u výslechu přiznali, že si obvinění vymysleli, čekalo by je přísnější potrestání, než jaké hrozilo žalobci. Ve vztahu ke kvalitě svědecké výpovědi žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86, a uzavřel, že skutkový stav není v dané věci možné považovat za spolehlivě zjištěný, když jej vyjma vzájemně si odporujících výpovědí neprokazuje žádný jiný důkaz, včetně např. videozáznamu, k jehož pořízení byl policejní vůz nepochybně vybaven.

Dalšího pochybení se dopustil dle žalobce správní orgán I. stupně, když mu upřel právo na účast na ústním jednání. Správní orgán sice zaslal předvolánku k jednání zmocněnci žalobce, nedoručil ji ale přímo žalobci, ačkoliv tak v těchto případech stanoví ust. § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť je nutné, aby zastoupený něco osobně vykonal. Protože v předvolání doručeném zmocněnci bylo uvedeno, že je účast žalobce nezbytná, je evidentní, že správní orgán zamýšlel provést účastnickou výpověď obviněného. Správní orgán I. stupně tedy pochybil, když žalobce nepředvolal, v důsledku čehož neměl jmenovaný možnost uvést bližší okolnosti skutku, který mu byl kladen za vinu, a to včetně skutečnosti, že důsledku nefunkčnosti směrových světel vzniklých poruchou elektroinstalace dával znamení o změně směru jízdy rukou, jak stanoví ust. § 30 odst. 3 zákona o silničním provozu, což však policisté jedoucí ve vzdálenosti min. 100 m za ním nemohli vidět.

Konečně správní orgány rovněž ve svých rozhodnutích nezdůvodnily naplnění tzv. materiální stránky přestupku, což představuje nezbytnou součást odůvodnění o vině, a tedy neprokázaly, že se žalobce přestupku skutečně dopustil. Účelem dávání znamení o změně směru je upozornit ostatní účastníky silničního provozu o zamýšleném úkonu. Žalobce tak nemohl spáchat údajný přestupek za situace, kdy se na vozovce ani v její blízkosti nevyskytovali žádní další účastníci silničního provozu. Správní orgán I. stupně tuto skutečnost zhodnotil pouze tím, že přestupkem je jednání, jež ohrožuje zájem společnosti v míře alespoň nepatrné, žalobce je nicméně toho názoru, že svým jednáním nemohl nikoho ohrozit ani

omezit – k tomu by mohlo dojít pouze v případě hustého provozu, pohybujících se chodců atd. Jestliže ale byl ze spáchání uvedeného přestupku obviněn na zcela prázdné vozovce, zdá se mu takovýto postup jako nesmyslně formalistický a zcela popírající účel zákona. Stejně tak je s ohledem na uvedené nepřiléhavé tvrzení žalovaného, že jednání žalobce bylo nezodpovědné a nebezpečné vůči ostatním účastníkům provozu na pozemních komunikacích, když je zřejmé, že se v daném čase žádní na vozovce nenacházeli. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 – 48, dle kterého je nutné míru společenské nebezpečnosti posuzovat v každém jednotlivém případě. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že jednání obviněné osoby sice splňuje formální znaky skutkové podstaty přestupku, ale nedošlo jím k ohrožení právem chráněných zájmů, má povinnost řízení zastavit. Takto však správní orgány v daném případě nepostupovaly.

S ohledem na uvedené žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, a proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k jednotlivým námitkám žalobce týkajícím se nevěrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů uvedl, že je považuje za spolehlivé, obsahově zcela v souladu s prvotními záznamy o průběhu zákroku, které v logických souvislostech objasňují, jak byl proveden. Policisté dle žalovaného vypovídali po řádném poučení o povinnosti hovořit pravdu a nic nezamlčet, včetně následků nepravdivé výpovědi. V tomto stádiu řízení není žalovanému známo, že by policisté uvedenou povinnost porušili, drobné nepřesnosti při jejich výsleších lze přičítat toliko vlivu časového odstupu od zákroku, včetně vlivu dojmů z řady druhově obdobných a realizovaných v mezidobí. V podstatných skutečnostech se nicméně jejich výpovědi shodují a potvrzují, že žalobce při řízení vozidla projednané přestupky spáchal. Pakliže má přesto o pravdivosti výpovědi pochybnosti, může se obrátit na Generální inspekci bezpečnostních sborů – hodnocení postupu policistů při provádění úkonů nicméně není úkolem správního orgánu v přestupkovém řízení.

Žalovaný rovněž nesouhlasil s tezí žalobce, dle níž účast na ústním jednání nezbytná pro zjištění daného stavu věci presumuje závěr, že má obviněný z přestupku v řízení něco osobně vykonat. V ostatních námitkách pak žalovaný odkázal na správní spis.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný uzavřel, že se neztotožňuje s názorem, žalobce o zkrácení jeho procesních práv, neboť v řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy a rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu vyplývajícím ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů.

Dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu je v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Dle ust. § 50 odst. 4 správního řádu platí, že pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Dle ust. § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Při ústním jednání konaném před správním orgánem I. stupně dne 30. 4. 2014 svědek nstržm. B. vypověděl, že dne 26. 10. 2013 ve večerních hodinách jel se svým kolegou služebním vozidlem v obci Litoměřice, ve směru ul. Českolipská do ul. Na Kocandě. Před sebou si povšimli vozidla tov. zn. Škoda Octavia, které jelo po kruhovém objezdu, přičemž jeho řidič nedal znamení o změně směru jízdy, když vjížděl do ul. Na Kocandě. Dalšího porušení se řidič dopustil na kruhovém objezdu při křížení ul. Na Valech, ul. Na Kocandě, ul. Mezibraní a ul. Dlouhé, kam vozidlo odbočilo – ani zde nebylo vidět žádné znamení při vyjíždění z kruhového objezdu. Konečně přestupku spočívajícího v nedání znamení o změně směru jízdy se řidič dopustil i při odbočování z ul. Dlouhá směrem na Mírové náměstí. S ohledem na uvedené se proto policisté rozhodli vozidlo zastavit a řidiči sdělili podezření ze spáchání přestupku.

Svědék pprap. H. k věci uvedl, že daného dne prováděli s kolegou dohled nad bezpečností silničního provozu. Na kruhovém objezdu v ul. Na Kocandě spatřili vozidlo Škoda Octavia, jež nedávalo znamení o změně směru jízdy. Na další podrobnosti si s ohledem

na delší časový odstup již nepamatoval a odkázal proto na úřední záznam, který osobně sepsal na místě a následně i na služebně.

Z oznámení přestupku (pozn. soudu – jež má povahu svědkem zmiňovaného úředního záznamu) ze dne 26. 10. 2013 zpracovaného pprap. H. soud zjistil, že se žalobce měl dne 26. 10. 2013 ve 21:55 hodin při řízení motorového osobního vozidla tov. zn. Škoda Octavia, r. z. „X“, dopustit přestupku, kdy při vyjíždění do ul. Na Kocandě z kruhového objezdu v ul. Nádražní a Na Kocandě, dále při vyjíždění do ul. Dlouhá z kruhového objezdu v ul. Na Kocandě a ul. Dlouhá a následně pak při odbočování z ul. Dlouhá na Mírové náměstí nedal znamení o změně směru jízdy. Uvedené protiprávní jednání bylo zjištěnou hlídkou policie ve složení pprap. H. a nstržm. B., jejichž policejní vozidlo jelo za vozidlem žalobce v takové vzdálenosti, že nedání znamení o změně směru jízdy bylo jasně patrné.

Žalobce namítal, že výpovědi obou policistů si navzájem odporují, pročez měl správní orgán I. stupně tyto rozpory odstranit, zejména položením doplňujících dotazů. Uvedený názor však soud nesdílí. Jak vyplynulo ze shora citovaných skutkových zjištění, svědek B. popsal jednání žalobce konkrétně a zcela v souladu s původně v oznámení přestupku vymezeným popisem skutkové podstaty protiprávního jednání, z jehož spáchání byl žalobce obviňován. Svědek H. pak sice před správním orgánem vypověděl pouze o jediném skutku (namísto tří), o rozpor v tvrzených skutečnostech, jak namítal žalobce, se však ani v tomto případě nejedná. Svědek totiž při své výpovědi současně doplnil, že na další podrobnosti protiprávního jednání si s ohledem na delší časový odstup již nevzpomíná, a proto odkázal na jím sepsaný úřední záznam, resp. oznámení přestupku. Svědek tedy svým vyjádřením učinil obsah úředního záznamu součástí své výpovědi, přičemž jak již soud konstatoval výše, v něm obsažený popis jednání žalobce zcela koresponduje nejen s výrokovou částí rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale především s výpovědí svědka B. Lze tedy konstatovat, že obě výpovědi jsou konstantní, bez výrazných odchylek a jednoznačně potvrzují závěry o vině žalobce.

Pokud žalobce dále poukazoval na vyjádření svědka Homoly, který při své výpovědi uvedl, že vozidlo „*na kruhovém objezdu [...] nedávalo znamení o změně směru jízdy*“, přičemž takovéto jednání není možné vůbec za přestupek označit, soud k tomu dodává, že se nepochybně jedná toliko o drobnou nepřesnost, z jejíhož obsahu je ale zcela zřejmé, co svědek svým prohlášením zamýšlel. Dle ust. § 30 odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že zatímco při vjíždění na kruhový objezd a jízdě po kruhovém objezdu, řidič nedává znamení o změně směru jízdy; zatímco při vyjíždění z kruhového objezdu je řidič povinen znamení o změně směru jízdy dát. Jak již soud uvedl, svědek při své výpovědi odkázal v podrobnostech na oznámení přestupku, kde se bez pochyb stanoví, že k nedání znamení o změně směru jízdy mělo dojít **při** výjezdu z kruhového objezdu, nikoliv **na** něm. Drobná formulační nepřesnost při výsledku svědka H. tak nemohla založit pochybnosti o průběhu skutku tak, jak byl žalobcem skutečně spáchán.

Konečně má soud taktéž za to, že ze strany žalobce nebylo nikterak prokázáno jeho tvrzení o možné zainteresovanosti policistů na postižení žalobce či účelové vypovídání nepravdy v jeho neprospěch. Pakliže měl žalobce v tomto smyslu nějaké pochybnosti, nebránilo mu nic je vznést osobně či prostřednictvím svého zmocněnce buď při ústním

jednání (kterého se zmocněnec ani žalobce ovšem neúčastnili, až o tomto jednání byla žalující strana náležitě vyrozuměna – k tomu blíže v další námitce) či v rámci odvolání, jež však nebylo ani přes výzvu správního orgánu I. stupně ve lhůtě doplněno a zůstalo v blanketní podobě. Jakékoliv související argumenty žalobce, včetně tvrzeném dávání znamení o změně směru jízdy pomocí paže v důsledku poruchy směrových světel, které žalobce nelogicky prvně uplatnil až v řízení před správním soudem tak soud považuje toliko za účelové a ničím nepodložené, navíc v příkrém rozporu se svědeckými výpověďmi hlídkujících policistů, zejména pak policisty Bl., a proto se jimi soud dále blíže nezabýval.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno, považuje soud námitku spočívající v nedostatečně zjištěném skutkového stavu za nedůvodnou, když bylo naopak z výpovědí svědků bez pochyb prokázáno, že se jednání, pro něž byl žalobce obviněn, jmenovaný skutečně dopustil tak, jak bylo vymezeno v prvoinstančním rozhodnutí.

Dále soud přezkoumával námitku týkající se absence předvolání žalobce k ústnímu jednání.

Dle ust. § 34 odst. 2 věty první správního řádu platí, že s výjimkou případů, kdy má zastoupený účastník něco v řízení osobně vykonat, se písemnosti doručují pouze jeho zástupci.

Dle ust. § 59 správního řádu předvolá správní orgán osobu, jejíž osobní účast je při úkonu v řízení k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

Dle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „přestupkový zákon“), koná správní orgán o přestupku v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 4. 4. 2014 zaslal správní orgán I. stupně žalobci prostřednictvím jeho zmocněnce, spol. FLEET Control, s.r.o., předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 30. 4. 2014. V poučení uvedl, že: *„Vaše účast na ústním jednání je nezbytná pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci.“* Přestože z předvolánky není zcela zřejmé, komu je výzva k účasti adresována, dle obsahu je nepochybné, že se má jednat o osobu žalobce. Předvolání bylo zmocněnci žalobce řádně doručeno do jeho datové schránky s velkým časovým předstihem, a to dne 4. 4. 2014.

Jak vyplývá ze shora citovaného ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona, v řízení o přestupcích je obecně nutné v prvním stupni konat ústní jednání. Uvedenou premisu je však nutno odlišit od potřeby výsledku účastníka, neboť mezi těmito dvěma instituty neexistuje vždy korelace. V případě ústního jednání tak není nezbytné, aby se ho zastoupený obviněný

fyzicky účastnil za situace, kdy nevystane potřeba jej vyslechnout z důvodu zjištění skutkového stavu, přičemž vyrozumění o konání ústního jednání je ve smyslu ust. § 59 správního řádu zasláno (alespoň) jeho zmocněnci. Ten pak za obviněného vykonává jeho procesní práva, a může zejména navrhnout důkazy, seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, klást svědkům otázky atd. Ust. § 34 odst. 2 správního řádu proto nelze bezpodmínečně aplikovat na všechna ústní jednání nařizovaná dle ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona, předvolání není vždy třeba zasílat zastoupenému účastníku tehdy, kdy správní orgán neshledá nutným provést jeho výslech. V obecné rovině se tak nejedná o případ, kdy má obviněný v řízení něco osobně vykonat.

Tento názor soudu pak podporuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, jenž např. v rozsudku ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013 – 37 (dostupném na www.nssoud.cz), dospěl k závěru, že „[v] případě ústního jednání není pro uplatnění procesních práv účastníka řízení nezbytná jeho osobní účast. Povaha těchto práv nevyžaduje osobní úkon účastníka, ale účastník může tato práva uplatnit prostřednictvím svého zástupce [...]. Z úkonů zástupce pak vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (§ 34 odst. 1 správního řádu). Podmínka osobní účasti obviněného při jednání nevyplývá ani z čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý obviněný právo obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru. Pokud je tedy obviněný zastoupen, zpravidla postačí, pokud se ústního jednání zúčastní pouze jeho zástupce.“ Za úkon, který může vykonat v řízení osobně jen obviněný z přestupku, pak judikatura považuje zejména potřebu jeho výslechu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008 – 61, dostupný na www.nssoud.cz).

Přestože tedy správní řád nevyžaduje vždy doručovat předvolání k ústnímu jednání i účastníku, je-li řádně procesně zastoupen, v nynější věci je z obsahu předvolání zasílaného zmocněnci žalobce zřejmé, že správní orgán I. stupně hodlal výslech obviněného provést, neboť v poučení uvedl, že jeho účast na ústním jednání je nezbytná pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci. Z tohoto důvodu je proto třeba souhlasit s žalobcem, že bylo třeba, aby předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno též do jeho rukou. Správní orgán I. stupně tak pochybil, pakliže tuto svou povinnost nesplnil. Ne každá vada však automaticky způsobuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, soud proto musel zejména posuzovat, zda opomenutím v doručení předvolání k ústnímu jednání mohlo dojít k dotčení žalobcových práv, zejména s ohledem na správné zjištění skutkového stavu.

Jak již bylo konstatováno u předchozí námitky, správní orgán I. stupně měl k dispozici výslechy zasahujících policistů, které spáchání přestupku žalobcem dostatečně prokazovaly. Za této situace tudíž nebylo zcela nezbytné k závěru o vině vyslechnout i přímo žalobce, neboť by jeho výpověď pro jeho sverpý postoj popírající jeho přestupkové jednání, který se taktéž plně projevil i v řízení před soudem, žádné nové relevantní skutečnosti již nepřinesla. Ostatně v případě, že by prvoinstanční orgán nějaké pochybnosti o okolnostech daného skutku měl, nepochybně by žalobce k novému jednání předvolal znovu. Lze tedy konstatovat, že ani porušení ust. § 34 odst. 2 správního řádu, pakliže správní orgán zjistil skutkový stav dostatečně z jiných důkazních prostředků, než je účastnický výslech, nezakládá pochybení, s ohledem na které by soud musel napadená rozhodnutí pro vady řízení zrušit. Námitka v tomto smyslu je nedůvodná.

Závěrem se soud k námitce žalobce zabýval otázkou posouzení materiální stránky přestupku ze strany správních orgánů.

Dle ust. § 2 odst. 1 přestupkového zákona je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.

Dle ust. § 30 odst. 1 zákona o silničním provozu musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy kromě případů uvedených v jednotlivých ustanoveních také vždy při změně směru jízdy, vybočování z něho, nebo jestliže to vyžaduje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

Dle ust. § 30 odst. 5 zákona o silničním provozu řidič při vyjíždění na kruhový objezd a jízdě po kruhovém objezdu, nepřejíždí-li z jednoho jízdního pruhu do druhého podle § 12 odst. 5, nedává znamení o změně směru jízdy; při vyjíždění z kruhového objezdu řidič je povinen dát znamení o změně směru jízdy.

Shora citované pojetí přestupku podle přestupkového zákona rozlišuje obdobně, jako je tomu u trestných činů, tzv. formální stránku (znak) uvedeného protiprávního jednání a stránku (znak) materiální. Zatímco formální stránka spočívá v tom, že uvedené jednání je za přestupek výslovně označeno v některém z právních předpisů, materiální stránku vymezuje ohrožení nebo porušení určitého společností chráněného zájmu. V daném případě žalobce naplnil formální stránku přestupku tím, když v rozporu s ust. § 30 odst. 1 a 5 zákona o silničním provozu při vyjíždění z kruhových objezdů a dále při změně směru jízdy nedával znamení směrovými světly. Co se týče materiální stránky, lze odkázat na již v žalobě citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 – 48 (dostupný na www.nssoud.cz), dle něhož jsou správní orgány povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního.

Obecně platí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, dostupný na www.nssoud.cz), že jednání, jehož formální znaky jsou zákonem označeny za přestupek, naplňují v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku bez dalšího, neboť porušují či ohrožují určitý zájem společnosti. Na druhou stranu však dle Nejvyššího správního soudu nelze z tohoto závěru automaticky dovozovat, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když by byl naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se tak k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, k naplnění materiálního znaku přestupku nedojde a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.

V právě přezkoumávaném případě lze s žalobcem souhlasit, že se správní orgány posouzením materiální stránky přestupku příliš nezabývaly, když správní orgán I. stupně

ve svém rozhodnutí toliko konstatoval, že přestupkem je takové jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti alespoň v míře nepatrné, a žalovaný pak bez objasnění, jak ke svým závěrům dospěl, uvedl, že jednání žalobce považuje za nezodpovědné a nebezpečné vůči ostatním účastníkům provozu na pozemních komunikacích. S posledně vyjádřeným názorem však soud musí přesto v zásadě souhlasit. Je totiž pravdou, že pokud by bylo prokázáno, že se žalobce uvedeného protiprávního jednání dopustil např. pouze v jediném případě, a to v čase, kdy jím nemohl ohrozit bezpečnost na pozemních komunikacích, bylo by teoreticky možné uvažovat o absenci materiální stránky přestupku. V daném případě je ale z jeho chování naopak zřejmé (soud připomíná, že žalobce nedal znamení hned na třech místech, a to v průběhu maximálně několika minut, přičemž hlídka policie jej zastavila až po posledním ze jmenovaných skutků), že se uvedeného přestupku dopouštěl soustavně, což ze strany jeho osoby svědčí o naprosté absenci respektu k pravidlům silničního provozu. Takovéto opakované jednání pak již případnou nízkou nebezpečností omluvit nelze, ale naopak je správný názor žalovaného, jenž dovodil, že se jedná o jednání nezodpovědné a ohrožující zájmy společnosti, resp. dodržování pravidel provozu na komunikacích. Materiální stránka přestupku tak nepochybně počínáním žalovaného naplněna byla. Navíc samotný žalobce nepravdivě argumentuje tím, že jeho případnému přestupkovému jednání nebyl vystaven žádný jiný účastník silničního provozu, když opak je pravdou, když jeho jednání byla vystavena minimálně motorizovaná hlídka Policie ČR, která rovněž byla účastníkem silničního provozu. S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal soud i tuto námitku nedůvodnou.

Soud uzavírá, že shora vymezený přestupek byl ze strany žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, dostatečně prokázán. Z tohoto důvodu soud přes žalobcem uplatněné námitky nevyhodnotil žalobu za opodstatněnou, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani neuplatňoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. srpna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

I. T.